

sítésére vonatkozó törekvéssel ellentétes, mely az ellenfél meghallgatását akkor is szükségesnek tartja, ha az ügyvéd csak az iratok alapján kéri költségei megállapítását, jelentős érvnek nem mondható, minthogy az új bírói gyakorlat szerint elegendő, ha a bíróság az ellenfelet csupán írásban hallgatja meg, márpedig ez az írásbeli meghallgatás számbavehető munkatöbbletet nem okoz.

Ezen új bírói gyakorlat szigorú állásfoglalásának érdekes és következetes dokumentuma a budapesti kir. ítélőtáblának nemrégiben hozott P. XIV. 9267/1932/27. számú végzése. Ebben a végzésben a tábla feloldotta a törvényszéknek, mint elsőfolyamodású bíróságnak költségmegállapító végzését. Költségeinek megállapítását a képviselő az iratok alapján kérte, a törvényszék anélkül, hogy felét észrevételezésre hívta volna fel, az ügyvéd díjait megállapította, mely végzés ellen az összeg alacsony volta miatt (felfolyamodásában csak ezt sérelmezte!!) csupán az ügyvéd folyamodott fel; a tábla tehát anélkül, hogy a fél sérelmezte volna a hozott végzést, azt hivatalból oldotta fel.

Fentiek szerint tehát állandó bírói gyakorlatnak kell tartanunk azt, hogy az ellenfélnek a meghallgatása egyik esetben sem mellőzhető az Élt. 18. §-a szerinti eljárás folyamán. Ha tehát az ügyvéd csak az iratok alapján kéri költségei megállapítását, csak a költségjegyzék csatolásától van felmentve, de kérvényének másod, illetve annyi további példányának csatolásától, hogy mindegyik képviselt felének egy-egy jusson, felmentve nincs. A bíróság pedig ezen kérvénypéldányok egyidejű kiadásával a feleknek, illetve az ellenfeleknek írásbeli meghallgatását rendeli el. Praktikus volna — a bíróság és az ügyvéd érdekét egyaránt szolgáló, és pedig az ügyvédét annyiban, hogy hamarabb jutna a költségmegállapító végzéshez — a költségmegállapítást kérő ügyvédek részéről, ha ezen költség megállapítást célzó kérvényeik (és példányainak) hátlapjára az alábbi szövegű rövid végzést gépeltetnék: „(felek nevei és perérték) perében a bíróság ezen kérelem folytán a kérvény egyidejű kiadásával X. Y.-nak írásbeli meghallgatását rendeli el azzal, hogy esetleges észrevételeit 8 napon belül írásban tegye meg. Budapest, év, hó bíró”. *Dr. Rudolf Lóránt.*

Ügyvédi betegbiztosítás.

Az ügyvédi betegbiztosítás eredetileg 6 évvel ezelőtt felvetődött, de akkor a sok mutatkozó nehézség miatt a kar vezetői elejtették a kérdést. A budapesti kamara folyó évi közgyűlése ismét foglalkozott a kérdéssel és határozatot hozott az intézmény mielőbbi megvalósítása érdekében. Azóta a kamara ve-

zetősége pártközi bizottságot küldött ki, hogy részletes tervet dolgozzon ki, s ez a bizottság már több ízben ülésezett. Már most megállapíthatjuk, hogy az összes pártok, tehát a budapesti ügyvédség minden rétege a legnagyobb szimpátiával fogadták a kérdés felvetését s a bizottság tárgyalásai — szokatlanul gyakorlati formában — azt ígérik, hogy az intézmény rövidesen meg is valósul.

Már most milyen legyen ez az intézmény. Az eredeti javaslat a kényszerbiztosítás rendszerét kívánja megvalósítani. Le kell szögeznünk, hogy önálló intézmény megvalósítását és anyagi megalapozottságát mi is csak úgy látjuk teljesen biztosítva, ha a kényszerbiztosítás az összes gyakorló (bejegyzett) ügyvédekre, sőt a bejegyzett ügyvédjelöltekre is kiterjeszhetnék. Így az egész ország területén cca 7000 fő, családtagjaikkal együtt cca 15—20.000 fő, egymagában Budapesten 3700 fő, illetve családtagokkal együtt cca 8—10.000 fő kerülne biztosítás alá, még pedig kényszerintézkedések folytán úgy, hogy a létszám állandó volna s állandó volna az intézmény bevétele is s ez biztos anyagi bázist szolgáltatna arra, hogy az intézmény fennmarad, s nem hiába történének azok részéről a befizetések, akik esetleg az első években abban a szerencsés helyzetben lesznek, hogy nem kell az intézmény támogatását igénybe venniök. De a kényszerbiztosítás mellett szól az is, hogy a biztosítottak nagy számára való tekintettel sokkal olcsóbban lenné a biztosítás megvalósítható, mint hogy ha csak önkéntes jelentkezés esetén s csak a kar kis részére terjedne ki. Meg kell azonban állapítanunk, hogy a kar nagy részében nagy az averzió a kényszerbiztosítás ellen. Szükségesnek látjuk azonban, hogy ez a kérdés alaposan megfontoltassék, mert ez esetleg az egész intézmény fennállását dönti el.

Ha a kényszerbiztosítás gondolata elfogadásra nem találna, úgy megfontolandónak tartjuk, hogy esetleg ne inkább a Mabinál, vagy tömegbiztosítási szerződés révén valamelyik biztosító intézet közbenjöttével történjék-e a biztosítás. Egy tömegbiztosítási szerződéssel a legolcsóbb feltételeket el lehetne érni s megfelelő viszontbiztosítás kikötésével a teljes anyagi biztonságot meg lehet szerezni.

A második kérdés ami felvetődik, hogy mire terjedjen ki a biztosítás. Feltétlenül szükséges, hogy ennek elbírálásánál az ügyvédi foglalkozás speciális körülményei figyelembe vétneszenek, mert csak így lehet a kartársak érdeklődését és szimpátiáját megnyerni. Addig ugyanis, amíg az ügyvédet csak kisebb s rövidebb ideig tartó betegség éri, nincs különösebb baj, ügyeit el tudja látni, forgalma s bevételei nem szűnnek meg. Amikor azonban a betegség súlyos természetű és hosszabb ideig tart, akkor még az aránylag jól kereső ügyvéd is ki van téve an-

nak, hogy egyik napról a másikra elveszti egzisztenciáját. Nézetünk szerint tehát a biztosítás — legyen az akármilyen intézmény — szolgáltatásainak megállapításánál nemcsak arra kell törekedni, hogy minél többféle szolgáltatást nyújtson, hanem elsősorban arra, hogy súlyos és hosszadalmas esetekben teljes ellenszolgáltatást adjon. Ha ugyanis a biztosító mindenféle szolgáltatásokra kötelezi magát, de csak úgy, hogy a mindenkori költségeknek csak egy bizonyos hányadát fedezi, akkor épen a legsúlyosabb esetekben jut a biztosított ügyvéd esetleg abba a helyzetbe, hogy nincsen segítve rajta, mert a különbözeteket ő fedezni nem tudja. A nagy biztosító intézetek legmodernebb ilyen biztosítási táblázata az ú. n. Katastrophenabelle ezeket a szempontokat tartotta szem előtt s a gyakorlatban be is vált. Az ügyvédi betegbiztosítás intézményét is így kell megvalósítani, akár tömegbiztosítás, akár önálló intézmény formájában valósul is meg, sőt azt hisszük, ha a Mabi keretén belül történnék a biztosítás, ott is el lehetne érni hasonló feltételeket.

Dr. Pályi Gyula.

Hozzászólás az ügyvédi költségrendszer reformjához. Az Igazságügyi miniszter Ur a parlamentben ismételten kifejtette, az igazságügyi tárca tárgyalásánál, ama tervét, hogy az ügyvédi költségmegállapítást egységesíteni kívánja és az ügyvédi munka díjazásánál új alapelveket kíván életbe léptetni.

Ezen mind gyakrabban hangoztatott elv arra kell, hogy kényszerítse, elsősorban az Ügyvédi Kamarákat, mint az ügyvédi kar, sajnos nem eléggé kidomborított, érdekképviselőit, hogy ezen miniszteri tervekhez megfelelő adatokkal támogatva, az ügyvédi kar érdekeinek megvédésére, hozzá tudjon szólni.

Az ügyvédi költségek minden etikai és honorárium jelzések mellett is, elsősorban arra szolgálnak, hogy azokból az ügyvéd meg tudjon élni. Ezt a materiális részt, azután csak színezik és külsejében változtatják meg, a megszerzés módozatait megszabó etikai és közfunkcionáriusi szabályok, de azért jelleget változtatni nem tudnak.

Az nem vitás tény, hogy az ügyvéd munkája az igazságszolgáltatásnak szerves alkotó eleme, amely elv teherrovatát az utóbbi idők igazságügyi rendeletei ismételten igénybe is vették és most már nemcsak jogszolgáltatási, de adminisztratív és kezelési szolgálat terén is.

Fentebb említettem, hogy az ügyvédi díjazás minden, a szabad egyezkedési elv leszögezése ellenére is, az esetek 99%-ában bírói megállapodás tárgya, mely megállapításnál, egyetlen az egész jogrendszerünkben, ügyvéd szakértő meghallgatása sehol előírva nincs. Pedig az illető bíró előtt az ügyvédnek perenkívüli, sőt perelőkészítő működése is, épp oly is-